

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) J. H., b) J. W., c) Přípravný výbor Honebního společenstva Lipenec**, všichni zastoupeni JUDr. Josefem Tichým, advokátem se sídlem ul. Kramoly č. 39, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství,** se sídlem Těšnov 17, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Honební společenstvo Březno,** se sídlem J. Süssmilicha 2394, Louny, **II) Honební společenstvo LIPNO,** honební starosta Ing. Luděk Cimpa, 438 01, Lipno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2008, čj. 29399/2008-16230, v řízení o kasační stížnosti žalobců J. W. a Přípravného výboru Honebního společenstva Lipenec proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2011, čj. 10 Ca 297/2008 - 91,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 24. 4. 2008, čj. 1227/69191/08/ZPZ/Hů, na základě návrhu Honebního společenstva Nový Hrad Opočno prohlásil, že společenstevní honitba

s názvem „Nový Hrad Opočno“ v k.ú. Zeměchy, Touchovice, Lipenec, Opočno, Jimlín, Zbrašín, Senkov a Hořany, je v souladu se zákonem 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“; *pozn. NSS*: pokud není v dalším textu označen právní předpis, je míněn právě zákon o myslivosti).

[2] Městský úřad Louny (dále jen „městský úřad“) uvedl rozhodnutím ze dne 23. 6. 2003 společenstevní honitbu Nový Hrad Opočno do souladu se zákonem o myslivosti. Krajský úřad zrušil toto rozhodnutí z procesních důvodů v mimoodvolacím řízení. Honební společenstvo Nový Hrad Opočno (dále jen „HS Opočno“) podalo proti rozhodnutí v mimoodvolacím řízení odvolání a Ministerstvo zemědělství (dále jen „ministerstvo“) sice změnilo odůvodnění napadeného rozhodnutí, avšak potvrdilo rozhodnutí krajského úřadu a věc vrátilo městskému úřadu k dalšímu řízení. Městský úřad následně řízení o zesouladnění usnesením zastavil, neboť HS Opočno ani přes výzvu dostatečně nedoplnilo žádost o uvedení honitby do souladu se zákonem. HS Opočno se opět odvolalo s tím, že všechny požadované doklady dodalo, načež krajský úřad rozhodnutím ze dne 15. 5. 2007 zrušil usnesení o zastavení řízení a věc vrátil městskému úřadu k dalšímu řízení. Na základě podání úřednice městského úřadu, které bylo posouzeno jako podnět k přezkumu podle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“) ministerstvo přezkoumalo rozhodnutí krajského úřadu ze dne 15. 5. 2007. Ze spisu zjistilo, že krajský úřad při rozhodování nevycházel z vlastního rozboru dokladů, neposuzoval mapový zákres honitby, seznam členů společenstva a souhlasy s členstvím, neprokázal minimální výměru honitby a souvislost honebních pozemků. Ministerstvo proto rozhodnutí krajského úřadu zrušilo a potvrdilo usnesení městského úřadu o zastavení řízení. Proti rozhodnutí ministerstva však podalo HS Opočno rozklad, na základě kterého ministr zemědělství zrušil rozhodnutí ministerstva. Ministr v rozhodnutí o rozkladu vyslovil právní názor, že správní orgány jsou v rámci uvádění honiteb a honebních společenstev do souladu se zákonem o myslivosti oprávněny požadovat pouze doklady podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti a ověřovat pouze skutečnost, zda honitba dosahovala ke dni 31. 3. 2003 minimální výměry 500 ha. Existující společenstva pak měla pouze povinnost přijmout stanovy a uvést orgány společenstva. Pravidla stanovená v § 19 a § 20 zákona o myslivosti mohou být aplikována pouze při vzniku nového společenstva nebo honitby, nikoli při transformaci stávajícího společenstva. Zrušením rozhodnutí ministerstva tedy zůstalo v platnosti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 15. 5. 2007, kterým krajský úřad věc vrátil městskému úřadu. Ten však posléze v řízení nerozhodoval, neboť z důvodu žádosti HS Opočno o změnu příslušnosti ve věci nakonec meritorně rozhodl krajský úřad rozhodnutím ze dne 24. 4. 2008, kterým prohlásil, že společenstevní honitba Opočno je v souladu se zákonem o myslivosti.

[3] J. J., zmocněnec přípravného výboru Honebního společenstva Lipenec (dále též „HS Lipenec“), podala proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 24. 4. 2008 odvolání. Tvrdila, že HS Opočno podalo nepravdivé a nepřesné údaje o vlastnictví honebních pozemků, že nedoložilo vlastnictví minimální výměry 500 ha souvisejících honebních pozemků, a že krajský úřad dostatečně nevymezil hranice honitby Opočno. Žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Zdůraznil, že krajský úřad byl vázán právním názorem ministra zemědělství. Odvolatel opřel své odvolání o názory ministerstva, jehož rozhodnutí však ministr rozhodnutím o rozkladu následně zrušil.

II.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci v zákonné lhůtě žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Namítli nepřezkoumatelnost rozhodnutí s tím, že též nemělo oporu ve správním spisu. Zpochybnili správnost podkladů pro vydání rozhodnutí a to, že honební společenstvo a honitba splňovaly náležitosti stanovené v § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti. Žalobci jsou vlastníky pozemků, které byly proti jejich vůli zařazeny do honitby Nový Hrad Opočno. To zmařilo jejich záměr včlenit svoje pozemky do honitby dle vlastní úvahy. Navíc žalobce J. H. nebyl vůbec seznámen s touto skutečností a žalobce J. W. se o ní dověděl jen jako člen přípravného výboru HS Lipenec. Žalovaný a krajský úřad neřešili skutkové otázky, ale pouze konstatovali, že jsou vázaní názorem odvolacího orgánu. Neověřili splnění náležitostí honitby a nebylo jasné, z čeho při rozhodování vycházeli. Nezjišťovali skutkový stav, neprovedli prakticky žádné dokazování a neprokázali existenci vlastnictví minimálně 500 ha souvisejících pozemků ke dni 31. 3. 2003. Žalobci též poukázali na rozpor údajů v seznamu členů HS Opočno s údaji v katastru nemovitostí, na chybějící doklady o výměře honebních pozemků, na nesrovnalosti v důkazech a na neúplný výčet hranic honitby. Vlastnictví a právní vztahy k začleněným pozemkům nebyly podloženy, neboť v honitbě byly vykázány i pozemky osob, které je nevlastnily, byla uvedena chybná jména, nebo byly výměry vykázány duplicitně.

[5] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pokud člen honebního společenstva projeví svůj zájem nesetrvat v honebním společenstvu před konáním transformační valné hromady, jeho členství v honebním společenstvu zanikne ke dni jejího konání. Výměra společenstevní honitby se pak sníží o honební pozemky vlastníků, kteří ukončili své členství. Ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[6] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 4. 2011, čj. 10 Ca 297/2008 - 91, žalobu zamítl. Podrobně zdůvodnil, proč nesouhlasil s námitkou žalobců, že napadená rozhodnutí jim měla být doručována, neboť v řízení o uvedení společenstevní honitby do souladu se zákonem bylo účastníkem řízení pouze honební společenstvo, nikoli vlastníci honebních pozemků. Během řízení se žalobci navíc tohoto postavení ani nedomáhali. Řízení o uvedení společenstevní honitby do souladu se zákonem ve smyslu § 69 odst. 1 zákona o myslivosti slouží k ověření souladu dříve uznaných honiteb s novou právní úpravou. Předmětem řízení však není případná změna předmětné honitby, která je sice možná, ale podle jiných ustanovení zákona o myslivosti. V řízení podle § 69 je správní orgán oprávněn pouze ověřit, zda honitba dosahovala ke dni 31. 3. 2003 minimální výměry 500 ha a doklady podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti (doklad o přijetí popř. přizpůsobení stanov a doklad o volbě orgánů honebního společenstva).

[7] Městský soud zjistil, že HS Opočno podalo návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem po konání transformační valné hromady dne 14. 8. 2002. Žalobci však podali výpověď z členství v HS Opočno až dne 20. 11. 2002, takže jejich úkon nemohl mít vliv na závěry přijaté na transformační valné hromadě. Krajský úřad tedy svým rozhodnutím nezkrátil vlastnická práva žalobců k jejich pozemkům. Vystoupením z členství v honebním společenstvu nedošlo automaticky k vyvázání pozemků žalobců ze společenstevní honitby. Pozemky zůstávají součástí honitby až do rozhodnutí o změně honitby. Po ukončení členství žalobců ve společenstvu se změnil pouze režim pozemků, které se staly tzv. přičleněnými pozemky. Záměr žalobců přestoupit i se svými pozemky do HS Lipenec tím však nebyl omezen, ani HS Opočno tomuto postupu nebránilo. Žalobci tak nebyli

vydáním žalobou napadeného rozhodnutí omezeni při výkonu svého vlastnického práva, protože vydané rozhodnutí se týká veřejných subjektivních práv HS Opočno jako dosavadního držitele stávající honitby k výkonu práva myslivosti. Omezení vlastnického práva k pozemku tvořícímu honitbu je v obecné rovině legitimním omezením s odkazem na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 34/03. Za splnění určitých podmínek, kdy zájem vlastníka může být uznán jako legitimní a převažující, může být pozemek prohlášen za nehonební, popř. vlastník může ukončit členství ve společenstvu a vstoupit do jiného honebního společenstva, však jiným postupem než podle § 69 zákona o myslivosti.

[8] Žalobce J. W. brojil proti rozhodnutí i jako zmocněnec přípravného výboru HS Lipenec. Toto společenstvo bylo účastníkem řízení, a i když nedoložil oprávnění za přípravný výbor jednat, jeho postavení městský soud v řízení nezpochybnil. Dotčení na svých právech žalobce spatřoval v tom, že vydání rozhodnutí brání vzniku samostatné nové honitby Lipenec. Tak tomu však není, napadeným rozhodnutím došlo pouze k deklaraci toho, že honitba existující podle předchozí právní úpravy je v souladu s novou právní úpravou. Případná změna honitby spočívající v jejím zmenšení a vzniku honitby nové může být provedena podle § 31 zákona o myslivosti při související aktivitě HS Opočno a orgánu státní správy myslivosti. Taková změna je možná, pakliže lze vyčlenit pozemky vlastníků, kteří takový zájem projevili. Proto městský soud uzavřel, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný nezasáhl do práv žalobců způsobem, který odporuje zákonu.

III.

[9] Žalobce J. W. a Přípravný výbor honebního společenstva Lipenec (stěžovatelé) napadli rozhodnutí městského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle jejich názoru honitba Nový Hrad Opočno nedosahovala minimální výměru 500 ha ke dni 31. 3. 2003 a nesplňovala ani ostatní podmínky stanovené zákonem o myslivosti, a proto zanikla. HS Opočno navíc nepřijalo stanovy a nezvolilo orgány do 9 měsíců od účinnosti zákona o myslivosti. Postup soudu, kterým zamítl žalobu jen z důvodu, že svého práva se mohl domáhat jiným, jím nastíněným, způsobem, považovali za nepřiléhavý. Pokud by totiž honitba Opočno a HS Opočno zanikly v důsledku neplnění zákonných podmínek, honební pozemky by byly volné a nic by nebránilo začlenit je do HS Lipenec. V opačném případě by bylo třeba absolvovat soudem naznačený proces změny honitby. Napadená rozhodnutí tím zasáhla do jejich práv. Nezákonnost rozhodnutí spatřovali též v tom, že městský soud nezohlednil práva, která byla postupem žalovaného a krajského úřadu dotčena, a opomenul se vypořádat s jejich výhradami. Vady řízení spočívaly v tom, že krajský úřad a žalovaný pouze konstatovali vázanost rozhodnutím, které vydal ministr zemědělství jako odvolací orgán, ale vůbec se nezabývali tím, zda honitba naplnila podmínky stanovené zákonem a dosáhla požadované výměry ke dni 31. 3. 2003. Správní orgány obecně vyjmenovaly důkazy, ale nezhodnotily je. Neposoudily, zda HS Opočno splnilo podmínky kladené zákonem, ani jeho stanovy. Tento postup založil nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

IV.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Předně je třeba konstatovat, že městský soud pečlivě a podrobně předestřel stav soudní judikatury, která je k dispozici pro rozhodování o tzv. zesouladnění dosavadních honebních společenstev a honiteb s požadavky zákona o myslivosti v režimu § 69 tohoto zákona. Lze připomenout např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2006, čj. 8 As 27/2005 - 214, ve kterém konstatoval, že *„řízení podle § 69 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, má za cíl pouze transformaci honiteb do stavu odpovídajícího nové zákonné úpravě (§ 69 odst. 1 zákona) stejně jako odpovídající změnu honebních společenstev (§ 69 odst. 2 zákona). V rámci těchto řízení proto může být řešen soulad dříve uznaných honiteb, které zůstávají zachovány, s novou právní úpravou (§ 69 odst. 1 zákona), nikoliv však změna těchto honiteb, která je sice možná, ale pouze v rámci odpovídajících ustanovení zákona o myslivosti.“*

[14] Ačkoli žalobci podrobně uváděli výhrady k řízení podle § 69 zákona o myslivosti, městský soud musel nejprve posoudit, jaká veřejná subjektivní práva žalobců byla zasažena vydáním rozhodnutí o tom, že honitba Nový Hrad Opočno byla uvedena do souladu se zákonem o myslivosti. Tato úvaha byla naprosto správná. Správní soudnictví není založeno na principu ničím neomezeného přezkumu správních rozhodnutí z jakýchkoli myslitelných hledisek a na popud kohokoli, ale vedle dispoziční zásady limitující soudní přezkum požadavkem na formulaci konkrétních žalobních bodů je třeba především zvažovat, zda skutečně došlo k zásahu do veřejných subjektivních práv toho, kdo se domáhá soudního přezkumu. Městský soud správně upozornil, že žalobu nepodává ani honební společenstvo, jehož honitby se napadené rozhodnutí týká, ani sousední společenstva, která byla účastníky správního řízení podle § 69 zákona o myslivosti a jimž bylo rozhodnutí rovněž doručeno.

[15] Žalobu podali dva vlastníci honebních pozemků, které byly součástí zesouladňované honitby s odkazem na zásah do svého vlastnického práva a rovněž přípravný výbor nově vznikajícího honebního společenstva. Vlastníci honebních pozemků nebyli účastníky správního řízení v této věci a napadené rozhodnutí jim nebylo doručováno. Zmocněnec přípravného výboru Honebního společenstva Lipenec (jiná osoba než J. W.) podal odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

[16] Městský soud proto vyzval žalobce k vysvětlení, v čem spatřují své oprávnění podat správní žalobu. Stěžovatelé v podání ze dne 23. 12. 2008 upřesnili, že k zařazení pozemků v jejich vlastnictví do honitby Nový Hrad Opočno došlo proti jejich vůli a v rozporu s jejich vlastnickými právy, ve správním řízení byli zcela opomenuti a nemohli svá práva hájit. Městský soud následně vysvětlil, proč nedošlo v případě ani jednoho z nich k zásahu do jeho veřejných subjektivních práv.

[17] Stěžovatelé v podané žalobě relativně podrobně argumentovali tím, že žalobou napadené rozhodnutí považují za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zejména spatřovali pochybení a nejasnosti, pokud jde o aktuálnost stanov a výměr pozemků patřících do honitby Nový Hrad Opočno při pochybnostech, zda aktuální výměra honitby

dosahuje potřebných 500 ha. V žalobě však chyběla úvaha, zda a proč jim mělo svědčit postavení účastníků správního řízení vedeného podle § 69 zákona o myslivosti. Pokud by účastníky měli být, měli by nepochybně širší oprávnění seznámit se s rozhodnými skutečnostmi a nebylo by třeba setrvat na obecném východisku o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. V řízení o kasační stížnosti si byli vědomi, že nejprve je třeba vyvrátit argument městského soudu o absenci dotčení jejich veřejných subjektivních práv. Teprve pokud by se jim to podařilo, bylo by možné uvažovat o tom, zda byly či nebyly jejich žalobní námitky důvodné. V takovém případě by však bylo třeba rozsudek městského soudu zrušit, protože městský soud se těmito okolnostmi nezabýval a přestal na tom, že nedošlo k zásahu do jejich veřejných subjektivních práv.

[18] Městský soud podrobně zdůvodnil, že pokud mají stěžovatelé zájem realizovat na svých pozemcích právo myslivosti jinak než skrze HS Opočno v honitbě Nový Hrad Opočno, mají k tomu odpovídající právní prostředky. Jde především o založení vlastního honebního společenstva dle § 19 a následné uznání nové společenstevní honitby nebo o uznání vlastní honitby podle § 18 zákona o myslivosti za předpokladu, že by zejména rozloha jejich pozemků takový postup umožňovala. Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu též správnost poznámky městského soudu, že HS Opočno vyjádřilo již v průběhu správního řízení dne 24. 8. 2006 zájem na respektování vlastnických vztahů s tím, že s ohledem na projevy vůle některých vlastníků honebních pozemků souhlasí s jejich vyjmutím z honitby Nový Hrad. I tato skutečnost posiluje přesvědčení Nejvyššího správního soudu, že řešení rozdílných názorů na výkon práva myslivosti i na rozsah již existující honitby mělo místo nikoli v řízení podle § 69 zákona o myslivosti, ale v řízení o vzniku nového honebního společenstva a o uznání nové společenstevní honitby.

[19] Stěžovatelé shledali v kasační stížnosti dotčení na svých veřejných subjektivních právech tím, že honitba Nový Hrad Opočno zanikla k 31. 3. 2003, neboť HS Opočno nepřizpůsobilo stanovy úpravě zákona o myslivosti ani nezvolilo orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti zákona o myslivosti. Tato námitka je nepřípustná. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatelé v žalobě netvrdili, že HS Opočno nepřizpůsobilo stanovy nové právní úpravě a že nezvolilo orgány honebního společenstva v požadované lhůtě. Na páté straně žaloby pouze citovali právní úpravu v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Dále namítli, že nebyla učiněna bezpečná zjištění o dosažení minimální rozlohy honitby Nový Hrad Opočno a na sedmé straně žaloby poukázali na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž neplyne, zda byly správnímu orgánu vůbec doručeny stanovy honebního společenstva. Žalobní námitky nebyly formulovány jako konkrétní tvrzení o pochybeních při plnění podmínek stanovených zákonem, ale spíše jako pochybnosti, na které nedává odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uspokojivou odpověď. Pokud se však následně v kasační stížnosti objevuje tvrzení, že stěžovatelé *„měli důvodně zato“*, že honitba nedosahovala zákonné výměry resp. že namítali, že HS Opočno nepřizpůsobilo stanovy úpravě zákona a nezvolilo orgány nejpozději do 9 měsíců, jde o nová tvrzení, která stěžovatelé takto neformulovali v podané žalobě. Proto jde o námitky v kasační stížnosti nepřípustné.

[20] Zákon o myslivosti v § 17 odst. 2 stanoví, že orgán státní správy myslivosti z důvodů bezpečnostních nebo vojenských nebo zájmu vlastníka prohlásí za nehonební

pozemky i jiné pozemky než pozemky uvedené v § 2 písm. e), a to buď z vlastního podnětu nebo na návrh vlastníka. Je otázkou, zda nastoupení tohoto režimu stěžovatelé předpokládají v důsledku tvrzeného zániku dosavadní honitby ze zákona. Spíše však nikoli, protože současně deklarovali zájem realizovat výkon práva myslivosti jiným způsobem, prostřednictvím nově vytvářené společenstevní honitby Lipenec.

[21] Vlastníci honebních pozemků, které byly v době nabytí účinnosti zákona o myslivosti součástí společenstevní honitby, neměli na výběr, zda budou usilovat o vynětí těchto pozemků ze stávající honitby a o následnou vlastní realizaci práva myslivosti prostřednictvím výhrad v řízení podle § 69 u doposud existujícího honebního společenstva nebo zda budou usilovat o založení nového honebního společenstva a o uznání nové honitby. Nesvědčilo jim veřejné subjektivní právo na to, aby případně k 31. 3. 2003 zaniklo stávající honební společenstvo v důsledku nesplnění podmínek § 69 odst. 2 a honitba dle § 69 odst. 1.

[22] Zákon o myslivosti nedává výslovnou odpověď, jak se na režimu jednotlivých honebních pozemků projeví zánik honitby ze zákona v důsledku nepodání návrhu na zesouladnění honitby se zákonem o myslivosti. Dosavadní pozemky by tím však automaticky neztratily charakter pozemků honebních a patrně by nebylo důvodu nepřičlenit je dle § 30 odst. 1 zpravidla k sousední honitbě s nejdelší společnou hranicí, pokud by současně nebylo iniciováno uznání vzniku nové honitby. Nelze proto přisvědčit kasačnímu tvrzení, že by pozemky stěžovatelů byly v takovém případě „volné“ a tím by „*byla jinak determinována vůle vlastníka pozemků*“ oproti stavu, kdy jsou součástí stávající honitby.

[23] Výkon práva myslivosti je relativně složitým komplexem práv a povinností, jejichž výkon nelze prostým způsobem připodobnit k výkonu vlastnického práva. Myslivostí je podle § 2 písm. a) zákona o myslivosti soubor činností prováděných v přírodě ve vztahu k volně žijící zvěři jako součásti ekosystému a spolková činnost směřující k udržení a rozvíjení mysliveckých tradic a zvyků jako součásti českého národního kulturního dědictví.

[24] Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03 konstatoval, že *úprava myslivosti a práva myslivosti v jednoduchém právu nezakládá namítaný rozpor s ústavními garancemi a není ani v rozporu s jinými ústavně zaručenými právy. Jedná se o omezení vlastníka honebního pozemku, jež při zachování podstaty a smyslu ostatních ústavněprávních garancí plynou z ustanovení čl. 11 odst. 3 Listiny. Dochází-li při výkonu práva myslivosti užíváním honebních pozemků k zásahu do ústavně garantovaných práv vlastníků honebních pozemků, jedná se o omezení, která jsou proporcionální z hlediska cíle a účelu, k němuž právo myslivosti směřuje; taková omezení se tedy nacházejí v mezích ústavnosti.*“ V podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na uvedený nález, který je základním soudním rozhodnutím pro vysvětlení povahy realizace práva myslivosti i v konkurenci s vlastnickým právem k honebním pozemkům. Omezení vlastníka honebního pozemku tedy spočívá rovněž v tom, že je nucen podrobit se zákonem předpokládanému způsobu výkonu práva myslivosti na vlastním pozemku. Zákon o myslivosti dává dostatečné možnosti, aby se na realizaci tohoto práva podílel, a to především prostřednictvím členství v honebním společenstvu, které zajišťuje výkon práva myslivosti [§ 19 odst. 1 písm. b)]. Zákon o myslivosti není postaven na povinném členství vlastníka honebního pozemku

v předem daném subjektu, bez možnosti sám realizovat výkon práva myslivosti podle svých představ. Je však třeba postupovat podle tohoto zákona a splnit tam upravené podmínky.

[25] Právě proto, že výkon práva myslivosti nelze realizovat pouze jako „prostou" součást výkonu vlastnického práva, ale je k tomu třeba minimálně uznání vlastní honitby podle § 18 odst. 2, resp. vzniku honebního společenstva a uznání společenstevní honitby podle § 18 odst. 3, nelze považovat zesouladnění či případný zánik dosavadní honitby ze zákona dle § 69 odst. 1 za přímé dotčení veřejného subjektivního práva vlastníka honebního pozemku na realizaci výkonu práva myslivosti. Takové řízení proto nezakládá účastenství vlastníků honebních pozemků v takovém správním řízení a následnou možnost domáhat se u soudu zrušení deklaratorního rozhodnutí. Přestože má vydání takového rozhodnutí nepochybně pro vlastníky honebních pozemků význam, nelze hovořit při jeho vydání o přímém dotčení jejich práv na realizaci práva myslivosti. Není proto důvodný názor žalobců, že ve správním řízení bylo jednáno o jejich vlastnickém právu, aniž by mohli svá práva v řízení hájit.

[26] Ve shodě s městským soudem lze proto uzavřít, že zákon o myslivosti dává vlastníkům honebních pozemků možnost, jak dosáhnout v souladu s tímto zákonem realizace práva myslivosti nikoli v rámci HS Opočno a honitby Nový Hrad Opočno. K zásahu do jejich veřejných subjektivních práv proto nedošlo vydáním deklaratorního rozhodnutí a nedošlo by k němu ani případným osvědčením zániku honitby a honebního společenstva ze zákona podle § 69 zákona o myslivosti.

[27] Kasační stížnost podal rovněž Přípravný výbor Honebního společenstva Lipenec. Za přípravný výbor jednal J. W., který je jeho členem. Kasační stížnost tedy podal vlastník honebních pozemků v honitbě a rovněž přípravný výbor honebního společenstva, o jehož vznik někteří majitelé honebních pozemků usilují. V žalobě bylo poněkud nejasně uvedeno, že žalobu podává *„J. W., (...) i za přípravný výbor Honebního společenstva Lipenec, kde je členem přípravného výboru"*. Nejde však pouze o zřetelnější vyjádření toho, kdo je ve věci žalobcem resp. stěžovatelem. Pokud totiž vedle vlastníků honebních pozemků v soudním řízení vystupuje i přípravný výbor honebního společenstva, bylo třeba, aby též jeho žalobní a posléze stížní námitky korespondovaly právnímu postavení tohoto subjektu. Z hlediska možného dotčení případných veřejných práv je mezi nimi nepochybně rozdíl. Že si žalobci této rozdílnosti nebyli zcela vědomi, plyne i z toho, že v žalobě a následně v kasační stížnosti zřetelně nerozlišují, které námitky svědčí vlastníkům honebních pozemků a které případně přípravnému výboru honebního společenstva.

[28] Rozdílnost vyplývá vedle úpravy obsažené v zákoně o myslivosti i z toho, že žalovaný rozhodoval žalobou napadeným rozhodnutím o odvolání zmocněnce přípravného výboru a tomuto zmocněnci bylo rozhodnutí rovněž doručeno. Námitky jsou však formulovány tak, jako by žalobní a kasační tvrzení měla vždy svědčit všem. I kasační stížnost přestává na páté straně na obecném východisku, že napadené rozhodnutí maří záměr jak vlastníka honebního pozemku, tak přípravného výboru honebního společenstva a že zcela jiné postavení by měl přípravný výbor, pokud by žalovaný dospěl k názoru, že společenstevní honitba Nový Hrad Opočno zanikla ze zákona.

[29] Nezbývá proto než v souladu s názorem městského soudu konstatovat, že případný zájem na vzniku nového honebního společenstva a rozdělení honitby lze realizovat postupem podle § 31 zákona o myslivosti. Ani z kasačních tvrzení neplyne, jak došlo k zásahu do veřejných subjektivních práv přípravného výboru honebního společenstva vydáním rozhodnutí o odvolání. Kasační stížnost neobsahuje tvrzení, v čem konkrétně je dosavadní existence honitby Nový Hrad Opočno na překážku jejímu následnému rozdělení a uznání nové společenstevní honitby Lipenec, jaká jednání v tomto ohledu případně probíhají a v čem dosud existující HS Opočno případně realizaci jejich záměru brání. Proto jsou nedůvodné též kasační námitky přípravného výboru.

[30] Jelikož nebyly námitky stěžovatelů shledány důvodnými a v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by Nejvyšší správní soud musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení však nebyla osobám zúčastněným na řízení uložena žádná povinnost, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že rovněž nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. června 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu